

ПРАВООХОРОННІ ОРГАНИ В СИСТЕМІ СУБ'ЄКТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОДОВОЛЬЧОЇ БЕЗПЕКИ

Фоменко Олександр Олександрович

*здобувач кафедри адміністративного, кримінального права і процесу,
Міжнародний університет бізнесу і права
м. Херсон, Україна*

Серед адміністративно-правових інститутів забезпечення продовольчої безпеки на особливу увагу заслуговує інститут її адміністративно-правового захисту, мета якого полягає у визначенні сукупності реальних та потенційних загроз продовольчій безпеці, а також визначення державних органів, діяльність яких спрямована на протидію цим загрозам.

Початковим етапом визначення рівня продовольчої безпеки має стати аналіз загроз продовольчій безпеки, оскільки існуюча система реальних і потенційних загроз є дуже мінливою [1, с. 193]. Ідентифікація реальних чи потенційних загроз повинна стати підґрунтям для визначення пріоритетів в системі забезпечення продовольчої безпеки країни, які також не повинні бути сталими, а повинні переглядатись і змінюватись залежно від тієї чи іншої ситуації [2, с. 33].

Таким чином, на думку професора М.В. Шульги, класифікація загроз продовольчій безпеці держави може бути визначена за наступними критеріями: а) за територіальною ознакою – внутрішні, зовнішні; б) за предметною ознакою – економічні, політичні, природні, організаційно-правові, виробничо-технологічні, інформаційні тощо. До критеріїв, які визначають зовнішні загрози продовольчій безпеки, з точки зору вчених-економістів, відноситься: а) кон'юнктура світових цін на сільськогосподарську сировину (цінова війна); б) заходи політичного характеру (ембарго, гуманітарна допомога тощо); в) торгова дискримінація; г) інформаційна війна; д) тарифні (нетарифні) обмеження; е) антидемпінг [3, с. 26].

На підставі висловлених суджень можемо сформулювати авторську класифікацію загроз продовольчій безпеці: а) за періодом дії – разові, періодичні, постійні; б) за державним рівнем – внутрішньодержавні, зовнішньодержавні; в) за ймовірністю виникнення – реальні, потенційні; г) за сферами виникнення: - загрози нормальному функціонуванню системи органів забезпечення продовольчої безпеки; - загрози безпеці якості харчових продуктів; - загрози санітарному та

епідемічному благополуччю населення; д) за інструментами правового регулювання – правові, неправові.

Аналізуючи перелік правоохоронних органів, діяльність яких спрямована на забезпечення продовольчої безпеки, О.М. Резнік відносить до їх числа Національну поліцію України, Службу безпеки України, прокуратуру, підрозділи податкової міліції Державної фіскальної служби України та Національне антикорупційне бюро України [4, с. 421]. Погоджуємося з визначенням переліком, але з певними зауваженнями, які стосуються ліквідації податкової міліції та створення Бюро економічної безпеки, призначення якого, як центрального органу виконавчої влади, полягає у протидії правопорушенням, що посягають на функціонування економіки держави.

Так, відповідно до Положення про Бюро економічної безпеки, його основними завданнями є:

1) виявлення зон ризиків у сфері економіки шляхом аналізу структурованих і неструктурованих даних;

2) оцінювання ризиків і загроз економічній безпеці держави, напрацювання способів їх мінімізації та усунення;

3) подання пропозицій щодо внесення змін до нормативно-правових актів з питань усунення передумов створення схем протиправної діяльності у сфері економіки;

4) забезпечення економічної безпеки держави шляхом запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, що посягають на функціонування економіки держави;

5) збирання та аналіз інформації про правопорушення, що впливають на економічну безпеку держави, та визначення способів запобігання їх виникненню в майбутньому;

6) планування заходів у сфері протидії кримінальним правопорушенням, віднесеним законом до його підслідності;

7) виявлення та розслідування правопорушень, пов'язаних з отриманням та використанням міжнародної технічної допомоги;

8) складення аналітичних висновків і рекомендацій для державних органів з метою підвищення ефективності прийняття ними управлінських рішень щодо регулювання відносин у сфері економіки [5].

Висновки. Таким чином, вважаємо, що до числа правоохоронних органів, наділених повноваженнями у сфері забезпечення продовольчої безпеки, відноситься: Бюро економічної безпеки, Національна поліція, Служба безпеки України, прокуратура та Національне антикорупційне бюро України.

Література:

1. Міляр Л. Ф. Сучасні підходи до оцінювання рівня продовольчої безпеки. Наука й економіка: науково-теоретичний журнал Хмельницького економічного університету. 2012. Вип. 1 (25). С. 193-198.
2. Вараксіна О.В. Формування організаційно-економічного механізму продовольчої безпеки України : дис.... канд. екон. наук : 08.00.03. Полтава, 2016. 221 с.
3. Актуальні проблеми правового забезпечення продовольчої безпеки України : монографія / О. М. Батигіна, В. М. Жушман, В. М. Корнієнко [та ін.] ; за ред.: В. Ю. Уркевича, М. В. Шульги ; Нац. ун-т "Юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого". Х. : ФОП Шевченко С. О., 2013. 326 с.
4. Резнік О.М. Адміністративно-правові засади діяльності правоохоронних органів із забезпечення фінансово-економічної безпеки України : дис... доктора юрид. наук : 12.00.07. Суми, 2019. 509 с.
5. Про затвердження Положення про територіальні управління Бюро економічної безпеки України: наказ Бюро економічної безпеки від 21.01.2022 № 14. Офіційний вісник України. 2022. № 10. Ст. 567.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-351-7-154>

МЕХАНІЗМ ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ В УКРАЇНІ ПОЗИТИВНОГО ДОСВІДУ ЛИТОВСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ У СФЕРІ РОЗБУДОВИ АДВОКАТУРИ

Войцешук Вадим Валерійович

здобувач Приватної установи

«Науково-дослідний інститут публічного права»

м. Київ, Україна

Імплементація досвіду правового регулювання у національне законодавство України – це процес перенесення та втілення відповідних правових норм із законодавства іншої країни до національного за допомогою правових механізмів та способів. Процес імплементації використовується напряму у роботі з нормою, тому нормативне регулювання процесу імплементації вкрай необхідне в Україні з урахуванням юридичної техніки та загальних засад щодо створення національного законодавства [1, с. 84]. Слід зазначити, що процес імплементації може також передбачати пристосування окремої норми або цілого правового інституту до особливостей національної